Ч. 67 (11.320). Львів, субота 24. березня 1928. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Румунські ферменти.

Львів, 23. березня 1928.

Ще недавно займала Румунія всю політичну опінію Европи внутрішніми комплікаціями, які там назріли по смерти короля Фердинанда, що помер в липні 1927 р. Нова „велика" Румунія, що чужим коштом і циганськими засобами роздула свої державні границі, переходить уже давно затяжну політичну крізу в свому нутрі. З одної сторони ускладнюють її політичні інтриги двірської камарилі, а з другої суперечні інтереси партій, що ведуть між собою завзяту боротьбу за владу, за дохідні державні посади і за почести.

Жертвою політичних інтриг двірської камарилі впав свого часу кн. Карло, тодішний наслідник румунського престола, що мусів покинути край і зречися наслідства на користь свого малолітнього сина Михайла. Михайло і є нині правним наслідником пок. Фердинанда, з країною управляє регенційна рада. Вся влада по смерти короля тільки формально належала до цеї ради, а фактично виконував її Іван Братіяну, довголітній провідник румунських „лібералів" і надто досвідчений в румунських відносинах державний муж. Йому то довелось ліквідувати вже й спроби князя Карла для відзискання чи краще для ревіндикації своїх прав до корони. Правда, всі заходи Карла та його союзників для відзискання корони і повалення диктатури І. Братіяну мали досить оперетковий характер, але всеж вони зaабсорбували були дуже багато уваги всього політичного світа та дали доволі пального матеріялу для політичних противників диктатора Братіяну в самій Румунії. Всеж таки диктатор вийшов з ситуації побідно і потім нагло помер 24. XI. 1927 по... операції. Здавалось, що по його смерти все в Румунії піде шкереберть, здавалось, що верне Карло і засяде на престолі, здавалось, що до керми прийде т. зв. румунська народня хлопська партія під проводом професора Маню.

Одначе до того не дійшло. Наслідником помершого І. Братіяну на становищі премієра і найвпливовішого члена регенційної ради став рідний брат помершого. Таким чином вся влада і всі впливи в державі остали за т. зв. лібералами. Та всеж внутрішні ферменти в Румунії тим не закінчилися. Вони тільки поширювалися і далі з дня на день приймають чимраз небезпечніші форми. Політична опозиція лібералів, що дійшли нині вже славними на весь світ виборчими засобами до парляментарної більшости, не тільки з дня на день росте, але й щораз загострюється. Весь тягар опозиції несе на своїх плечах т. зв. народня хлопська партія, що повстала наслідком злуки семигородської народньої партії з професором Маню на чолі і з т. зв. хлопської партії з Міхаляцою на чолі. Найновіші вісти з Румунії кажуть, що народня хлопська партія під проводом проф. Маню поставила регенційній раді ультімат, щоб теперішній уряд подався до димісії, почім новий уряд, зложений з представників опозиції, розписав би зараз нові вибори. Рада ультіматуму не приняла. Наслідком того народня хлопська партія рішила сецесіонувати з парляменту, проголосити бойкот уряду і парляменту та розвинути поза парляментом безпощадну боротьбу проти теперішнього уряду та режіму.

На 22. квітня ц. р. заповіла та партія величезний зїзд до міста Альба Льонґа — це дуже знаменне! — в якому доконано акту злуки Румунії зі Семигородом та в якому пок. Фердинанд коронувався на короля великої Румунії. Нема сумніву, що цей зїзд, якщо до нього влада допустить, міг би скінчитися поважними політичними потрясеннями, а може й державним переворотом, але в такі пророцтва тепер бавитися щонайменше передчасно. Теперішня влада заповідженого зїзду не бере собі дуже до серця. Доказом на те заява румунського міністра внутр. справ Дуки, в якій він твердить, що „виступлення хлопської партії з парляменту не має ніякого впливу на внутрішню політику, бо цей жест не новий і його десятки разів повторяла та сама партія". Можливо, що Дука має рацію. Та це покаже щойно будуччина.

Одначе щоб там не заявляв Дука чи хто інший зпоміж заінтересованих румунських чинників, то приходиться ствердити одно, а саме: в Румунії йдуть поважні внутрішні політичні та соціяльні ферменти не від нині і не від 1927 р. Вони йдуть від проголошення великої Румунії і скорше чи пізніше в щось виллються, а чи це буде внутрішній політичний переворот, чи соціяльна революція — цього нині ніхто не передбачить. На всякий випадок вже у найближчому часі зможемо бути свідками ще нових політичних „подвигів" „покривдженого" князя Карла в напрямі здобуття корони. До цього використає він теперішню опозицію, а вона в свою чергу використає князя в своїх цілях, для захоплення влади. Без внутрішніх потрясень там не обійдеться. При тій нагоді слід замітити, що там доведеться відіграти відповідну ролю в таких подіях і нашому українському населенню. Від його постави може залежати навіть у великій мірі доля теперішніх розбуханих надмірно границь „великої" Румунії.

Після виборчого бою.

ПІДСУМКИ І ВИСНОВКИ.

V. Виборчі підсумки на суцільній українській території під Польщею.

1. Підсумки соймових виборів.

Виборчі підсумки на суцільній українській території під Польщею, себто в Сх. Галичині, на Волині й українському Поліссі важко перевести з огляду на неточність виборчих цифр на Волині та їх недостачу на Поліссі. Та вже на основі тих загальних і подрібних даних, які ми зясували в попередніх статтях, можна виробити собі докладний погляд на відносини в нашій країні та сили, дійсні, чи уявні, поодиноких національних таборів і політичних груп. Коли говоримо про „уявні сили", то маємо виключно на думці польський табор, який не поминув ніяких, навіть найдрастичніших засобів, щоби ті сили штучно збільшити і наявно, ефектовно зміцнити. Ясно, що в умовах істнуючої дійсности важко говорити про дійсну вияву волі населення української території під Польщею.

На суцільній українській території під Польщею: в Сх. Галичині, на Волині й українському Поліссі віддано кругло около 2,600.000 голосів. З того на українські листи всіх відтінків (з УНС-ом і РНО-м) віддано около 1,350.000 голосів (кругло 52 прц.), на польські листи 1,060.000 голосів (кругло 41 прц.) і на жидівські листи около 200.000 голосів (кругло 7 прц.).

Згадана суцільна територія має на основі польського перепису з 1921 р. кругло 6,750.000 населення, в тім 4,620.000 українців (між ними около 300.000 національно недеклярованих, українсько-білоруських поліщуків), 1,430.000 поляків і 700.000 жидів. Відсотково українці творять понад 68 прц. населення, поляки понад 21 прц., а жиди понад 10 прц. Населення цеї території вибирає в округах 81 послів. У відношенні до числа населення на українців випадало би 56 послів з округ, на поляків — 17, а на жидів — 8. Тимчасом з українських лист вийшло 37 послів (вже разом з „руским" д-ром Королем і білорусом Грецьким з 19-ки), з польських лист — 39 послів і з жидівських лист — 5 послів. Коли до українського національного представництва додамо 4 послів, що вийшли на Волині з проурядової „одинки", а віднімемо від неї білоруса Грецького і „руского" д-ра Короля, то одержимо 39 українських послів всіх відтінків, 34 польських послів (в тому 33 з „одинки" і 1 з 24-ки) і 6 жидів (5 з жидівських лист і 1 з „одинки". Таким чином українські листи втратили в округах 19 послів, а жидівські 3, разом 22 в користь польських лист. В національному відношенні українці втратили в округах 17, а жиди 2 мандати, разом 19 і то 17 в користь поляків, а по одному в користь білорусів і „русских". Розуміється втрата в користь білорусів по суті не є нашою національною втратою. Так само в користь „русских" правдоподібніше понесли втрату не ми, а білоруси.

Тепер годилосьби іще зясувати силу поодиноких українських партій на суцільній українській території під Польщею на основі виборчих цифр до сойму. В справі докладного розмежування впливів і сили поодиноких партій зустрічаємо значні труднощі подвійного характеру: 1) національного, тому що 18-ка і 19-ка були міжнаціональними бльоками: українсько-білорусько-жидівськими (а 19-ка, як інтернаціональна партія мала ще невеличкий складник польський і 2) партійного, тому що 18-ка і 22-ка були крім того союзом українських партій (18-ка на північних землях союзом Українського Нац.-Дем. Обєднання і Сел. Союзу, а 22-ка на всій території союзом соц.-радикалів, соц.-демократів і безпартійних). У відношенні до 18-ки не важко вийти з трудного положення, бо міжнаціональний і міжпартійний бльок обіймав лише північні українські землі, де 18-ка не мала успіхів. Коли Сел. Союзові і безпартійним відступимо голоси 18-ки на Холмщині і Підляшші, а жидам голоси 18-ки на Поліссі, то будемо дуже великодушні і марнотратні в некористь Українського Нац.-Дем. Обєднання. Що торкається радикалів, то будемо відокремлювати голоси безпартійних і вчисловувати їм голоси соц.-демократів з огляду на мікросвоїйність цеї партії. Вкінці Сель-Роб Лівиці відіймемо половину голосів в Берестейщині в користь білорусів та около 10 прц. жидівських і польських голосів на всій території.

Сила поодиноких українських українських партій на суцільній українській території під Польщею представляється ось так:

На українські листи (разом з інтернаціональною Сель-Роб-Лівицею, РНО-м і УНС-ом) віддано около 1,350.000 голосів. З того зібрало

а) Українське Нац.-Дем. Обєднання:

		процент всіх укр. гол.
В Сх. Галичині	543.185	
на Волині*	58.656	
Разом	601.841	45

б) Українська Соц.-Рад. Партія:

в Сх. Галичині	180.887	
на Волині	41.886	
разом	222.773	16.50

Безпартійні в союзі зі соц. радикалами:

в Сх. Галичині	20.647	
на Волині	27.808	
разом	48.450	3.50

Таким чином соц.-радикали з безпартійними на листі ч. 22 зібрали на всій території 271.223 голосів, що становить 20 прц. всіх українських голосів.

в) Українське Соц. Сел.Роб. Обєднання (листа 8):

в Сх. Галичині	48.122	
на Волині	74.519	
на Поліссі	15.184	
разом	137.825	10.00

г) Українське Соц. Сел. Роб. Обєднання: Лівиця:

в Сх. Галичині	74.837	
на Волині	2.276	
на Поліссі около	60.000	
разом	137.113**	10.00

г) „Русское Народное Обединеніе" (листа ч. 20):

в Сх. Галичині	64.347	
на Волині	6.515	
на Поліссі	19.754	
разом	90.616	6.70

д) Українська Партія Праці:

в Сх. Галичині	44.919	4.30

З цього бачимо, що домінуючою партією на суцільній українській території під Польщею є Українське Нац.-Демокр. Обєднання, яке серед крайно несприятливих умовин успіло зібрати майже половину всіх голосів, що впали на українські листи.

За ним йде соц.-радикальна партія з 16.50 прц. своїх голосів і 3.50 прц. своїх виборчих союзників. На всякий випадок соц.-радикальна партія репрезентує майже пяту ча-

* В сумі 58.656 голосів на Волині міститься і якась невеличка кількість голосів безпартійних. Але залишаємо на [illegible] щедрий дарунок в користь Сел. Союзу і безпартійних всіх голосів на Холмщині і Підляшші, з повним правом зараховуємо всі голоси 18-ки на Волині для УНДО.

** Коли від суми 137.113 голосів Сель-Роб-Лівиці відіймемо 30.000 голосів в користь білорусів і лише 10.000 голосів в користь жидів і поляків, разом 40.000 голосів, то на українську [illegible] партії припаде 97.113 голосів [illegible] прц.).

ставу всього українського населення на суцільній українській території під Польщею. З черги Сель-Роб (Правиця) з десятою частиною своїх впливів на всій території і домінуючим впливом на Волині (34 прц.). За ним підбігає його конкурент Сель-Роб-Лівиця також з десятою частиною своїх впливів на всій території, але лише в територіально-політичному, а не національно-політичному розумінні. На самому кінці йдуть демагогічно крикливі, колись всесильні „русскі" і русофіли, а за ними немеше крикливо і демагогічна Партія Праці.

Українські *демократичні* партії (Українське Нац.-Дем. Обєднання, соц.-радикали з безпартійними і остаточно Українська Партія Праці) репрезентують майже 70 прц. свідомого українського населення, внаслідок і прихильники так. *пролетарської демократії* представляють около 20 прц. менше або більше освідомленого ними населення, а „русскі" і русофіли (мішанина всяких суспільно-політичних поглядів) досягають майже 7 прц.

Під *національно-політичним* оглядом чисту українську ідею (самостійницьку) репрезентують УНДО і соц.-радикали (65 прц. українських голосів), беззастережне національно-культурне русофільство представляє тільки РНО (а в деякій мірі і Сель-Роб-Лівиця), політичне москвофільство заступають РНО і Сель-Роб-Лівиця (разом около 17 прц.), Сель-Роб-Правиця і Українська Партія Праці теж репрезентують політичне москвофільство, але не безпосереднє (як РНО і Сель-Роб-Лівиця), тільки посереднє (віра „українська держава за Збручем").

Під *соціяльним* оглядом дрібновласництво (приватне і кооперативне власництво) репрезентує понад 75 прц. українських голосів, а соціялістичний світогляд около 20 прц. українських голосів.

Цікаво, що де більша національна, політична і соціяльна свідомість (як напр. Сх. Галичина), там майже монопольними українські національні, народницькі і самостійницькі партії. Навпаки, де національна свідомість слабка; культурна і господарська відсталість та непорадність і нужда великі, там податний ґрунт находить проповідництво соціялізму, а радше комунізму. Промовисто про це говорить сума сель-робівських голосів з одного боку в Карпатах, на Підгірі і на Покутті, а з другого боку на Холмщині, Підляші і головно Поліссі, в частинно й на Волині. В даному випадку соціялізм, а радше комунізм є на ділі неясними надіями на чужі сили, на чужу поміч, на якесь ірраціональне спасення, а не творенням власних сил. Другою стороною „успіхів" 8-ки і 19-ки є „успіхи" 1-ки, які дійшли до кульмінаційної точки якраз на областях сель-робівських впливів.

За українську школу під Польщею.

З нагоди соймової сесії.

II.

„Lex Grabski" в справі шкільництва на східних окраїнах у теорії і практиці. — Надужиття і зловживання при шкільному плебісциті в 1925 р. — Темні сторони шкільного плебісциту в 1927 р. — Голос за парляментарною репрезетацією.

Шкільні справи на східних окраїнах Польщі „унормовані" законом Грабського з 31. липня 1924 р., що включає деякі постанови про організацію шкільництва. Цей закон не відноситься до горожан української народности, що компактною масою замешкують правідні українські землі на Лемківщині, Холмщині і Підляшу і тому вони взагалі не мають права рефлектувати на українські школи. На інших українських землях, де він обовязує, вводить всупереч міжнародним договорам і польській конституції разячу нерівність в трактуванні горожан польської і непольської народности очевидно на шкоду неполяків. Ось деякі приклади:

На підставі арт. 3. того закона горожани української, білоруської і литовської народности тільки тоді можуть рахувати на розглядання внесених ними деклярацій за їхніми національними школами, якщо в дотичних громадах є що найменше 25 прц. їхньої людности, якщо вона внесе шкільні деклярації за щонайменше 40 дітей у шкільному віці української, білоруської чи литовської народности з одної шкільної округи і якщо домагання батьків на шкільних деклярціях будуть урядово стверджені. Не скільки в даній шкільній окрузі нема 40 дітей у шкільному віці, за яких батьки зголосили домагання науки в матірній мові, то мовою навчання є мова польська.

Натомість закон нічого не каже про те, який мінімальний відсоток горожан польської народности мусить бути в даній непольській громаді, щоби вони могли рефлектувати на польську школу. В наслідок того може в якійсь громаді бути 1 прц. або лише 1.10 прц. поляків або взагалі може не бути ніодного поляка, а школа в тій громаді є польська. І таких українських громад без польського населення, але з польською школою є дійсно дуже богато.

На підставі того закону шкільні деклярації з домаганням української школи, хочби і внесені у приписаний спосіб і за 500 українських дітей в шкільному віці, не осягають цілі, якщо з тої громади внесе хтось деклярації за 20 дітей з домаганням польської школи. В такому випадку там має бути школа утраквістична, себто на ділі польська. До того ж закон не вимагає, щоби діти, за яких вносять деклярації за польською школою були польської народности і в шкільному віці та щоби на деклярціях були урядово стверджені підписи, а що найважніше нема законної змоги провірити чи і які ділялися при цьому надужиття і шахрайства, бо щодо деклярацій за польською школою то там усе заслонене урядовою тайною.

Ці та інші шкідливі для української школи законні постанови ще більше заплутує і погіршує виконний мініст. розпорядок Грабського з 7. січня 1925 р. та доводить до абсурду цілий той закон. До того ж українське населення, що бажає користати бодай з окрушин закона, наражене на ріжнородні прикрости, які або унеможливлюють своєчасне внесення шкільних деклярацій, або при переводженні доходжень роблять цей закон для нас ілюзоричним.

Зловживання, надужиття і нечувані перепони при плебісциті за українською школою були в 1925 р. такі загальні, яркі і наглядні, що навіть міністерство Грабського уважало конечним вислати на „ревізію" міністеріяльного урядника Сачкевича для приверненя правного стану в шкільництві а Міністерство Внутрішніх Справ рескриптом з дня 19. лютого 1925 р. (ч. III. 1254) заборонило громадським урядам побирати оплати за потвердження підписів на шкільних деклярціях та по думці § 6. виконного розпорядку Міністерства Освіти з 7. січня 1925 р. приказало громадським урядам безумовно стверджувати підписи. Дотичний уступ звучить в оригіналі так:

„O ile zaś chodzi o stwierdzanie własnoręczności podpisów, to tę czynność należy uważać za obowiązek prawny, któremu urzędy gminne bezwzględnie winny czynić zadość"*).

*) „Gazeta Administracji i Policji Państwowej" Nr. 8, з дня 21. лютого 1925

Очевидно всі ці заходи і заряджения не змінили справи, яка будла вже з гори пересуджена. Українське всенародне шкільництво заініціовано.

Рік 1926 перейшов на вношенні рекурсів і протестів проти незаконного вирішення викладової мови у всенародніх школах, які майже з правила полагоджувало міністерство відмовно, в богатьох випадках змінювало двоязичну школу (проти якої внесено відклик) на чисто польську, а більшости рекурсів не полагодило й до нині.

Тому характеристика тодішніх відносин „санаторами", що прийшли до керми після травневого перевороту: „За дужо неправосьці в тем паньстве" була дуже влучна і відповідала дійсности.

Надійшов рік 1927. Справа шкільного плебісциту стала знов актуальною. Між українським громадянством були думки поділені: одні стояли за плебісцитом, а другі зневірені плебісцитовою практикою і методами пристосованими до українського населення доразкували відразу вести боротьбу за українську школу з допомогою шкільними страйками і бойкотом польської мови і польського учительства та відповідною пропаґандою за кордоном на взір, як це боролися поляки за свою школу під російським і пруським заборами. Перемогла думка перша: Загальний Зїзд „Рідної Школи" дня 2. листопада 1927 р. ухвалив переводити шкільний плебісцит.

На жаль виявилося, що методи пристосовані до українського населення в часі останнього шкільного плебісциту за українською школою нічим не ріжнилися від метод у 1925 р. Ось китиця фактів, які найкраще ілюструють дотичні відносини і говорять самі про себе:

Львівський повіт: в Пикуловичах війт не хотів стверджувати підписів на деклярціях. Кількакратні устні і письменні жалоби до староства і воєвідства та телеграми до міністерства остали без успіху. Підписи леґалізував нотар. — Те само повторилося в Щоберівцях, де підписи леґалізував судовий офіціял. — В Соровах Щирецьких війт поляк не хотів стверджати підписів а на телеграфічні зажалення до староства, воєвідства і міністерства не наспіла ніяка відповідь.

Жовківський повіт: в Новім Селі постерунковий поліції відобрав шкільні деклярації від громадянина Теодора Степана і тому їх не внесено. — В Доротеві Малім постерунковий поліції хотів відобрати шкільні деклярації, одначе прийшов запізно; бо деклярації були вже внесені. Всеж таки робив закиди війтові за леґалізування підписів і страшив, що за то жде його кара і т. д.

Перемиський повіт: В Медиці начальник громади відмовив ствердження підписів; леґалізував їх нотар із Перемишля. Кошти поверх 100 зол.

Мостиський повіт: Староста заказав потверджувати підписи на шкільних деклярціях (напр. в Зарічу).

Рудецький повіт: в Новому Селі комісар поляк відмовив стверджування підписів на деклярціях. — В Чуловичах війт під примусом команданта поліції відмовив стверджування підписів на деклярціях.

Самбірський повіт: в громадах Кружики, Сідець і Ортиничі наказані війти відмовили підпису. На телеграфічні жалоби до воєвідства і міністерства не наспіли відповіди.

Ярославський повіт: в Острові війт відмовив ствердження підписів; внесено деклярації без урядового ствердження. В громадах Вишівниця і Сявта війти відмовили ствердження підписів, заявляючи прямо: „не хцє мі сє!"

Камінка Струмілова: в Хренові війт не стверджив підписів на деклярціях і тому не віслано їх до шкільного інспектора.

Любачівський повіт: в Старому Селі комісар громади відмовив ствердження підписів на деклярціях. Громадяни вислали делеґацію (Семка Сквбу і Андрія Потравчука) до старости, але він заявив: „не позвілє, бо я не кажеш".

Борщівський повіт: в Капустинцях війт відмовив ствердження підписів на шкільних деклярціях.

Добромильський повіт: в Гордзі наказаний комісар Крулікі не хотів стверджувати підписів на шкільних деклярціях, а коли делеґація пішла з жалобою до староства, то староста заявив що не може до того приневолити війта. І деклярацій не внесено.

Бережанський повіт: шкільний інспектор не хотів на початку приняти від шкільних деклярацій за 184 дітей з Цілева. Вкінці приняв, але заявив, що „приїде до села і сам собі збере підписи за такою школою, яка є потрібна".

Дрогобицький повіт: майже не було громади, в котрій комісарі не робили всякого рода перепон а в деяких громадах і поліція. Громадяни Сільця не могли добитися з громадським урядом ствердження підписів на деклярціях, тому підписи леґалізували у нотаря в Дрогобичі. — В селі Довго-Підбуж комісар не хотів стверджувати підписів на деклярціях, а в додатку поліція з Рибника відібрала всі деклярації і так унеможливила виконання прислугуючого права. — Дрогобицький шкільний інспектор не хотів приняти деклярацій з Болехівців, післаних в листі також не приняв, жалуючись, що це шкільні деклярації. Тоді батьки вислали ті деклярації почтою до шкільної кураторії. — В Добрівлянах поліція заарештувала цілий плебісцитовий комітет.

Та вершком надужиття і самоволі слід назвати рішення старости Вуйковіца з Ніску з дня 27. січня 1928 р. ч. 65/пр. Б, яким він завісив з урядування начальника громади Александра Бельви з Бернах за те, що той згідно зі шкільним законом, виконним розпорядком та спеціяльним міністеріяльним рескриптом потверджував на шкільних деклярціях підписи батьків, які цього від нього домагалися. Аж на такий „подвиг" не спромігся був ні один староста за ери Грабського.

Таких і тим подібних фактів без ліч. Як серед таких обставин можна було переводити плебісцит за українською школою, можна собі легко уявити. Українські посли і сенатори зберуть певно по своїх округах всі матеріяли надужить спрямованих до ліквідації українського шкільництва та використають їх відповідно на парляментарній арені.

Іван Герасимович.

?? SANO ??

Радянська Україна

Роковини 14. березня 1923

Вся харківська і київська радянська преса присвятила дуже багато уваги актові конференції амбасадорів з 14. березня 1923 р., яким ця остання признала Польщі суверенні права над Сх. Галичиною. Очевидно, що з тої нагоди в тій пресі ніже словом не згадано про те, що більшовики в ризькому договорі з 18. III. 1921 р. заявили своє **desinteressement** у справі Сх. Галичини і тим дали Польщі великий і користний атут у її змаганнях на міжнародному полі, щоби досягти суверенних прав над Сх. Галичиною. Конференція амбасадорів приняла між іншим до відома совітсько-польські границі, визначені ризьким договором, на які зголосилися в 1921 р. більшовики і тим самим підготовили акт з 14. березня 1923.

Найбільше уваги з усіх радянських газет присвятив з тої нагоди Сх. Галичині та й взагалі всім українським землям під Польщею орган Центрального Комітету КП(б)У „Комуніст" з 14. березня н. р. В цьому крім передової статті п. н. „14 березня" і крім мапи наших західних земель на 1-шій сторінці є ще й вставна картка всецілo присвячена тим землям. На ній поміщені статті Л. Величка, І. Холодного, М. Гаврилова (Про Замарстинівського, Ст. Рудницького шкільництво); М. Камінюка, Ст. Рудницького (Географічне положення Зах. України), В. Атаманюка і оповідання П. Козланюка п. н. „Шкільний плебісцит". В тих статтях зібрано доволі історичного і фактичного матеріялу відносно історії українських земель під Польщею за останніх вісім літ. Урядовий орган ВУЦВК-у „Вісти" з 14. березня приносить також передову осьмиміснu статтю,

тові з 14. березня 1923 р. і фейлетон Л. Величка про пятиліття того акту. Поза тим нічого! За те київська „Пролетарська Правда" крім числа з 14. березня п. р. присвяченого частинно сумним роковинам, принесла в числі з 17. березня п. р. погляди українських вчених, членів Київської Академії Наук на цей трагічний акт з 14. березня 1923 р. На нього висловили свої погляди академики: О. Корчак-Чепурківський, А. Кримський і А. Тутковський, а далі вчені А. В. Ніковський, О. Германове та П. Кучеренко. З уваги на цензуру не можемо репродукувати заяв названих учених, щоби не наражувати нашого органу на конфіскату.

Загальною становище української радянської преси до того акту таке, що „єдиним виходом зі становища, єдиним спасенням західньо-українських працюючих мас є піднести їх визволення від гніту буржуазних поляків та боротьба за робітничо-селянську владу". Ось і весь більшовицький „вік та перевік".

Турецький міністр про мир.

Комісія роззброєння при Лізі Націй зробила чималу честь Туреччині: спеціяльно зачекала із засіданням, щоби в ньому міг узяти участь турецький міністр закордонних справ. Женева памятає, чим був у війні такий один пункт як Дарданелі! Д-р Тевфік Руджі Бей скористувався від першого свого виступу зазначити непримушену волю Туреччини для піддержання миру. Він заявив себе оптимістом, що вірить у можливість спрямувати світ на мирний шлях.

В інтервію з представником „Нає Фрає Прессе" Руджі Бей торкнувся питання балканського Льокарна. Роля Туреччини на Балкані не раз ще може рішити про мир чи війну на цьому півострові, що нагадує Европі невигаслий вулькан. Балканське Льокарно було у свій час проектом грецького міністра закорд. справ, але його не піддержали; воно скінчилось кількома мирними договорами між балканськими державами, які ці держави підписали у власнім інтересі. Туреччина ставиться до усіх цих держав невтрально, бо не має з ними спірних справ. Чи можна перенести зразок франко-німецького арбітражного договору на балканські держави — про це треба би подумати зовсім окремо.

Щодо вступу Туреччини до Ліги Націй, то вона домагається рівних прав у комісії роззброєння, до якої її запросили. Туреччина готова причинитись своєю співпрацею для піддержання миру в кожній хвилині. В відношенню до Англії є вповні вдоволяюче. Лишається тільки вирішити спірні питання Моссулю та Іраку. На запит, чи Туреччина не думає про зміну своїх дотеперішніх кордонів, її міністр закордонних справ відповів — що ні, бо турки не можуть уявити собі перемоги, яка дала би їм краще здобуття, ніж теперішні умови миру.

В обох випадках чи д-р Руджі Бей казав щиро те, що думав, чи думав щось зовсім протилежне, він виказав себе талановитим дипльоматом, який зробив загальне симпатичне вражіння у Женеві. Він не вагався, не крутив і на все мав готову ясну відповідь, яка припала до вподоби тим, що хотіли би створити в Женеві готову та певну ситуацію для Европи. Туреччина, здається, єдина держава, яка програвши останню війну — виграла мир. А цього не можуть сказати про себе навіть деякі держави, які виграли війну.

По львівських подіях.

Відгомін іменин марш. Пілсудського у Львові.

Довідуємося, що слідство в справі знищення портретів марш. Пілсудського і през. держави Мосціцького в залі академічної гімназії при вул. Льва Сапіги ведеться дуже енергійно. Поліція перевела богато ревізій між студентами і гімн. учениками, шукаючи за компромітуючими матеріялами. Між іншим переведено ревізію в помешканні терціяна Григорія Еліяшевського (вул. Закрисевича 1), у якого було на станції кількох учеників з вищих клас гімназії. Кажуть, що на основі найденого у них матеріялу поліція арештувала 3 учеників.

Незалежно від того арештовано 2 студентів університету, а саме: студ. політехніки Яніва і студ. фільософії Карачинського, яких відставлено до слідчої тюрми при вул. Баторія. Їм обом закидується співучасть у розігнанні учеників середніх шкіл, що йшли під проводом своїх учителів на богослуження до церкви св. Юра з приводу іменин марш. Пілсудського.

У звязку з тими подіями розпускають якісь люди по Львові вістки, що Львівська Шкільна Кураторія має розвязати всі вищі відділи акад. гімназії і заборонити нові вписи. Хто розпускає такі провокаційні поголоски і з якою метою, нам невідомо. Чому за виступ кількох чи кільканадцятьох студентів університету мали б покутувати сотки невинної молоді і її батьки?

Коли ми вже при цій справі, то зазначимо, що по нашим інформаціям головним виновником тих подій є не хто інший, а керманич відділу для середніх шкіл в Кураторії п. Сосніцький. Це давний вшехполяк, що має на совісти перенесення багатьох наших учителів „зе вэглендув службових" на захід. Він нині підшився очевидно під „[illegible]" і він сам був тим, що напирав з усіх сил на те, аби всі українські середні школи, навіть приватні, брали участь в богослуженнях і в академії в Міському Театрі, а потім улаштували в себе поранки в честь марш. Пілсудського, в яких програму мали ввійти обовязково — польські легіонові пісні.. Отже на п. Сосніцького спадає вся відповідальність за те, що сталося!

Останні вісті.

СОЙМ І СЕНАТ ЗБЕРЕТЬСЯ 27-го БЕРЕЗНЯ.

Варшава, 27. березня 1928.

Нині оголошено розпорядок президента держави про скликання нових законодатних установ. Розпорядком тим сойм скликано на 27. березня в год. 17·30. Аналогічний розпорядок оголошено про отворення сенату, себто в дні 27. березня в год. 18·30. Оба розпорядки підписані президентом держави і през. ради мін. Пілсудським. Є нестверджені чутки, що през. Мосціцький вийде до Спали, тому в його заступстві отворить сойм і сенат марш. Пілсудський, який відчитає відручне президентове письмо.

СПІР ЗА МАНДАТ ІЗ 18-КИ.

Варшава, 22. березня 1928.

В справі одного мандату з держ. листи із заг. числа 16 мандатів, які одержав бльок непольських народів повстав спір між представниками цих народів. Жиди домагалися, щоби цей мандат признати Інзлерові, якого імя стояло на 11-му місці. Проти цього домагання виступили представники інших народів. Постановлено справу полагодити мирово, а на посередника попросити пос. Барліцького (ППС). Одначе на засіданні не прийшло до полагоди справи з причини ріжниці думок. Представники німців були за тим, щоби жиди звернулися зі своїми бажаннями до українців, а жиди були думки, що справа належить до цілого бльоку. Тому, що справу годі було полагодити, мир. суд признав свою місію покінченою.

РОЗПРАВА АРЕШТОВАНИХ НІМ. ІНЖИНІРІВ У КВІТНІ.

Берлін, 22. березня 1928.

„Германія" подає з Москви, що найв. суд установив спец. комісію для переведення прискореного слідства проти арештованих нім. інжинірів. Справу тих інжинірів судитимуть разом із справою більшовицьких техніків. Процес не зачнеться скорше як перед 10. квітня.

Кілька ред. американських часописів вислало до Москви телеграму з просьбою, щоби уряд СРСР позволив приїхати їх кореспондентам на процес нім. інжинірів.

Більшовицька преса гостро нападає на нім. дипльоматію. На думку більш. часописів дотеперішні висліди слідства в справі саботажу в Донеччині є нібито сензаційні. Головним обвинуваченим закидають, що динамітом знищили кілька шибів, а часть їх затопили. Підбурювали теж робітників проти радянського уряду. В Ростові над Доном на конференції інжинірів у Донецькій кітловині ухвалено резолюцію, яка похваляє арештування контрреволюційних нім. і більшовицьких інжинірів.

ЖИД. СОЙМ. КЛЮБ.

Варшава, 22. березня 1928.

На нараді представників сіоністів, вибраних до сойму, постановлено утворити самостійний жидівський сойм. клюб, до якого ввійдуть жид. посли з 16-ки і 17-ки. Разом жид. послів буде 13 і 4 сенаторів. Головою клюбу буде мабуть знову пос. Гартглас. Є тенденція не приняти жид. послів із 1-ки: Шеліцького і Кірштбравна.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·89·00—8·89·50, канадійський долар 8·84·50—8·85·00, чеська корона 0·26·33—0·26·50, австрійський шілінг 1·25·50—1·26·00, румунська лея 0·05·00—0·05·50, французький франк 0·34·60—0·35·00, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, фунт штерлінгів 43·50·00—43·80·00, радянський червінець 32·50—32·80.

Золото: 20 корон 36·55·00—36·80·00, 20 франків 35·50·00—35·80·00, 20 німецьких марок 42·50·00—42·80·00, 10 російських рублів 16·90·00—47·30·00.

НОВИНКИ

— **Почтові складанки розсилаємо з нинішним числом та просимо П. Т. передплатників негайно відновляти передплату, щоби не було перерви у висилці часопису. Передплату просимо висилати безпосередно до Адміністрації, яка на місяць квітень 1928 р. виносить 4·50 зол. Рівночасно повідомляємо, що на днях вислали ми вже письменні пригадки з поданням залеглостей. Дня 7. КВІТНЯ здержимо безумовно дальшу висилку тим, що не вирівнають залеглости.**

— **Конфіската.** „Діло" ч. 66 підпало конфіскаті за передову, в якій обговорено відомі події у Львові у звязку з святом в честь марш. Пілсудського в обох українських гімназіях.

— **З Т-ва Наукових Викладів ім. Петра Могили.** Повідомляють нас, що в неділю 25. з. м. Т-во Наук. Викладів ім. Петра Могили започатковує серію викладів у Львові. Викладатиме перший дир. Національного Музею д-р Іларіон Свєнціцький на тему: „Народне мистецтво". Цей виклад відбудеться в салі „Української Бесіди" (Рутовського 22). Початок в год. 4·30 попол. Українська публика повинна піддержати змагання Т-ва численною участю в його викладах.

— **В 20-ліття смерти Анатоля Вахнянина** влаштовують, як довідуємося, Т-во „Львівський Боян" і „Сурма" спільний концерт, на якого програму зложаться виключно твори покійного композитора. Концерт відбудеться в перших днях травня ц. р.

— **Яйко помилуваний.** Відомий з процесу 17-ки свідок Петро Яйко, що зізнавав корисно для обв. Івана Вербицького, був, як відомо, засуджений на смерть за отруєння своєї жінки Катерини. За поміч в цій справі був засуджений на смерть і спільник Яйка — коваль Станислав Кухарський. Тепер прийшло з Найвищого Суду у Варшаві оречення, на основі якого смертну кару Яйка і Кухарського замінено на 20 літ тяжкої тюрми.

— **З судової салі.** У Львові скінчилася 2-днева судова розправа проти Петра Бабяка з Сухої Волі коло Городка, який убив вистрілом з кріса в скритовбийчий спосіб Семька Трибуля. Бабяка засуджено на 4 роки тяжкої тюрми. Співобвинувачених товаришів Бабяка, які доставили йому кріс, увільнено.

— **З хроніки самогубств.** У середу пополудні найдено на Високім Замку у Львові кільканайцятьлітнього хлопця з перестріленим чолом, в якого руках був револьвер. Нещасний помер в дорозі до шпиталю в кареті ратункового поготівля. Стверджено, що він називався Сайко і був учеником промислової школи. Причина його самогубства невідома. — В почекальні зал. стації в Бурштині хотіла отруїтися амоняком учителька зі Львова Емілія Ситецька. Її перевезено найближчим поїздом до Львова в тяжкому стані.

— **Ліки з бацилями.** В СРСР вийшов новий суворий розпорядок, який має на меті боротьбу з переносинами недуг через аптики та ліки. Яке не дивно, а таки правдиве: аптики та ліки грають велику ролю при поширенні ріжних заразливих недуг, коли в аптиках зустрічається поруч себе юрба здорових і недужих і коли аптикарські помічники не дуже дбають про чистоту своїх рук. Через рецепти та гроші бацилі мандрують до ліків, якими має пацієнт лічити себе. У Львові грають мабуть аналогічну ролю розсадників бацилів трамваї на лініях, що возять щоденно сотні недужих до шпиталів. Можна сумніватись, чи ці трамваї знають, що таке дезинфекція. А бідні кондуктори, навіть як би хотіли, не мають змоги на кінцевих стаціях вимити собі рук, які можуть іти на гигієнічну виставку замість ілюстрації як поширюються бацилі.

— **Каріера англійки.** Льондонська громадянка Нансі Ан Мілер вийшла в Бомбаю замуж за магараджу з Індоре. Вона приняла релігію свого мужа і хоче виконувати всі обряди та звичаї індійських підданих, які дивляться неприхильним оком на такий нечуваний мезальянс свого володаря. Весільна церемонія мала весь „східний блеск": хоровід слонів, вкриті дорогоцінностями одяги, дівчинки, танці, молебні. Нова магаранї (жінка магараджі) віднесе після шлюбу на могилу королеви Агаліябої, що панувала в Індоре 150 тому і була славна із доброчинности. Величезну суму, яку „полоза" одержала від мужа як дарунок, вона роздала між бідних. Магараджа має майно в сумі 300 міл. дол.

— **Стара історія старої молодости.** Поворот до молодости в похилім віці є одним із явищ сучасної жіночої моди. Коли все кінчиться ще на моді і на 40 роках — пів-біди. Але коли ця молодість хоче одурити своїх 60 літ, тоді повторяється історія сестри кайзера Вільгельма, що повірила в любов 20-кільканлітнього Зубкова. Ось новий приклад із Льондону. 60-літня вдова мільйонерка Сара Уайт робить знайомість із 28-літним сальоновим гулякою. Він стає її невідступним приятелем у самотній палаті, на балях, у театрах. Коли Андерсон Евстахій бачить, що пані Уайт починає вбиратись, як 30-літня молодиця, він рішує, що можна в неї позичити 10.000 фунтів; пізніше 5.000 фунт. на відновлення своєї неіснуючої вілли, яку він хоче гарно приготовити на літо для пані Уайт; пізніше ще 5.000 фунт., щоби заплатити відступне одній танцюристці, з якою він мав колись роман і двоє дітей, з якої хоче тепер позбутись, щоб оминути скандалу в пресі — виключно з огляду на пані Уайт. Після цього всього пані Уайт не хоче вже й бачити своїх 20.000 фунтів, але тих двох бідних дітей, для яких батько Евстахій потрібує знову 1000 фунт. Бо вона любить страшенно діти. Евстахій приводить їх до неї. Але він забуває, як вони називаються; забуває подвійно: як називається цей робітник, в якого він їх запозичив. Пані Уайт довідується вкінці правду, а пан Евстахій утікає від неї, як повинен утікати кожний 28-літній молодець перед 60-літньою жінкою з претенсіями на молодість і... з міліонами. Поліція зловила молодця аж за десятою горою, за десятою рікою.

— **Рекорди.** На словенсько-італійським кордоні в містечку Лясе живе міліонер Франц Крайнар... ні — „живе" це занадто добре слово для його животіння. Від 22 літ він не виходить із своєї кімнатки під дахом і не виходить добровільно, щоби додержати слова, яке дав сам собі, коли дівчина, з якою хотів женитись, не хотіла стати його жінкою. Він заявився, що все життя не вийде з кімнати і від 22 літ додержує обітниці. Від 13 літ нічого не говорить. Якби не те, що до його майна має претенсію його рідня, яка почала процес, світ не знав би про такий рідкий приклад сильного почування. Можливе, що якби не майно, яке дозволяє Крайнарові лежати весь день на ліжку, то примус праці дав би йому змогу забути своє нещасливе кохання. — Молодий паризький письменник Дютель установив такий рекорд: він виголосив свою оборону в суді проти свого домовласника... віршом. Судді з меншою літературною освітою, як паризькі, могли би може йому заявити, що така оборона „неважна". Та чому життя не може наслідувати літератури, коли література наслідує життя? В театрі нас не вражає ні трохи, коли люди виправдують себе віршом. Чи судова розправа не нагадує часто театру?

— **Світова всячина.** В Австрії та Німеччині зменшилось за останні місяці число безробітних. — Індійський пророк Магатма Ганді, що заповідав свою смерть і подорож по Европі, вибрав помешкання до останку і вибирається до Англії, Франції, Німеччини, Швайцарії та СРСР. — У Лінцу при розкопках каналів найшли нові цінні памятки з римської доби. — Ньюйоркські журналісти приїхали літаком до Будапешту. — В мадярськім містечку Сельт вибухла в кіні пожежа від іскри динамомашини; 3 особи згоріли, 60 ранених. — У лейпцігськім університеті признали предмет журналістики як один із тих, з якого можна здавати державні іспити. — Визначний монархістичної паризької „Аксіон Франсез" арештований у свій час разом з Доде звільнений. — Шварцбард, не добившись права вїзду до Палестини, вертається в Париж.

Театри.

„Кооператива Український Театр" під дир. Й. Стадника (вул. Шашкевича).

Перерва.

Міський великий театр:

23-го г. 7·30 веч. „Гамлет".

24-го г. 3 попол. „Страшний двір", вистава для шкільної молоді.

24-го г. 7·30 веч. „Гамлет".

Міський „Театр Новин":

23-го г. 8 веч. „[illegible]"

24-го г. 8 веч. „[illegible]"

КІНА

„Апольо": „[illegible]". „Палас": „Тайна [illegible]". „Лев": За вікном [illegible]. „Фатаморгана": „[illegible]".

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Мирон Левицький син о. Николая з Підбережа, медик, по довгій а важкій недузі помер в домі своїх родичів дня 15. березня 1928 в 34. році життя. Похорони відбулися 17. березня. Перебув світову хуртовину, де набавився грудної векути. По розвалі Австрії вступив в ряди УГА. і яко поручник брав участь в визвольних боротьбах до кінця. По-кимо підірваного здоровля, удається з Вел. України прямо до Праги на медичні студії. Тут серед найтяжчих обставин старається якнайскорше покінчити студії. Одначе червак, започаткований у війні, точить його груди. Не помагають жадні лікування ані поради, він старається всіми силами добитись скорше свого кусника хліба. Та Ангел Хоронитель переводить його на іншу дорогу. Він будучи вже у ціли своїх студій, чуючи свій грізний стан здоровля на чужині, далеко від Родини, останками сил добивається перед трьома тижнями під рідну стріху. Та тут неумолима смерть не позволяє йому тішитись довше теплом родинним і по трьох тижнях перериває нитку його життя-терпінь. Хай рідна земля, котру так любив буде йому пером. 1760 1—1

✝

В ШЕСТІ РОКОВИНИ СМЕРТИ
бл. п. артиста-співака
Олександра Мишуги
почесного Члена й Добродія Ремісничої Бурси у Львові й інших українських культурних товариств, відправиться
Поминальне Богослуження
в неділю дня 25. березня 1928, в 12-ій год. в полудне, в Архікатедральній Церкві св. Юра, на яке Львівське Громадянство запрошує
Рада Рем. Бурси і Виділ Музичного Т-ва ім. Миколи Лисенка у Львові.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру дир. В. Карабіневича:

Підгайці:
24. III. День і ніч.
25. III. Воскресення.

Завалів:
26. III. Вихрест.
27. III. Воскресення.

Негайно до хору прийму сопрана і тенорів. 2—3

Заходом хлопячої школи ім. Т. Шевченка відбудеться в неділю 25. березня н. р. в 17·30 год. в салі „Академічного Дому" при вул. Супінського 21 Концерт враз з представленням в честь Т. Шевченка, на які Старшина Кружка „Р. Ш." ім. Т. Шевченка усіх українських громадян отсим запрошує. Явіться численно! Весь дохід призначений на докінчення будинку школи. 1-2

Будова Народного Дому у Львові-Богданівці буде предметом нарад Надзвичайних Загальних Зборів Читальні „Просвіти" на Богданівці дня 25. березня 1928 в год. 3. попол. Проситься о живу участь членів і гостей як з Богданівки так зі Львова. — Виділ Читальні. 1-1

Муз.-драм. Кооп. „Українська Муза" в Золочеві 25-го березня г. 12 в пол. і год. 8 веч. в Золочеві сали Т-ва М. Шашкевича — Ювилейне Свято української народньої пісні. 1759 1-1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

БЮРО ПРОХАНЬ, Львів, Оссолінських 6. приймає переписування на машині всяких листів, скриптів, прохань і т. п. 1765 1—1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Присилайте передплату!

Звичайні Загальні Збори

Товариства „Українська ремісничя і промислова бурса" у Львові

відбудуться в неділю 1. квітня 1928 в 11. год. передпол. в домівці Т-ва „Зоря" у Львові при Вірменській вул. ч. 25 зі слідуючим денним порядком: 1) Отворення зборів, 2) Відчитання протоколу, 3) Звіт секретаря з діяльности в р. 1927/8, 4) Звіт контрольної комісії, 5) Уділення абсолюторії за минулий рік, 6) Вибір голови, 3 членів Ради, 2 заступників, контрольної комісії і почесного члена, 7) Внесення і запити. В разі браку комплєту збори зачнуться без огляду на число присутних в год. 11·30. — За Раду Товариства: о. Евзевій Бачинський голова, Евген Винярський секретар. 1761 1—1

Подяка.

Божою волею відійшов від нас на вічний сон найдорожчий наш син, брат і вуйко Мирон Левицький. Отсею дорогою опечалена Рідня складає щиру подяку Вп. Панству Деканам Шпіцерам зі Солукова, о. Ігуменові Бжуховському з Гошева за прекрасну надгробну бесіду, Вп. Панству Стернюкам з Гошева, Вп. Панству Лопатинським з Гоїсева, що зволили ласкаво прибути і словами розради злекшити наш біль, Всч. о. сов. Косоновському з Чолган, Всч. о. Базилевичу з Княжолуки та ще раз дякуємо Всч. оо. Духовним, що були ласкаві посужити перед і в часі похорону, а окремо Всч. о. Лопатинському за прощальне слово при виносі домовини з хати. Дякуємо також п. Нудови місц. управителеві школи і П. Панству Ломишам управителям школи з Тяпча. Дякуємо дякам з Гошова, Гоїсева і Підбережа, котрі своїм співом причинились до звеличання сумного обряду, рівнож парохіянам з Тяпча і Підбережа і всім тим, що устно чи письменно виявили нам свої щиросердечні вирази співчуття.

1-1 1760 а) РІДНЯ.

Підбереже 20. III. 1928.

Комунікат.

Управа Каси Хорих міста Львова пригадує П. Т. Хлібодавцям, які обезпечують домашню прислугу або сторожів реальностей, що від 1. січня 1928 р. не пересилає їм обчислень складок (платничих листків) ані не висилає інкасентів по належитости за обезпечення вище згаданих осіб.

Затямити треба, що **за служницю належиться зол. 4·73 а за сторожа зол. 3·68 у місяць.**

Гроші пересилається Касі Хорих на Рахунок Почтової Щадниці ч. **145.291,** не вижидаючи упімнення кождого місяця з гори.

Посвідки вплати Почтової Щадниці можна купити в кождій почтовій філії у Львові.

Якщо складка не буде прислана у тому самому місяці, за який вона належиться, допише Каса Хорих відсотки (24% річно) і стягне відтак всю належитість разом з коштами під екзекуційним примусом.

Львів, 20. березня 1928.

Христовський Михайло,
предсідник.
Щирек Ян,
директор.

Шиpіть наш часопис!

ДОБРОГО ЧЕЛЯДНИКА до мішаних робіт пошукує шевська робітня українських інвалідів, Львів, св. Софії 25. 1764 1-2

ПАРОХІЯ в місті з державною гімназією, залізниця в місци, 2000 душ, будинки й церква в добрім стані до заміни. Зголошення під „Парохія" до Адміністрації „Діла". 1758 1-?

Присилайте передплату!

Звичайні Загальні Збори

Тов. „Зоря" у Львові

відбудуться в неділю дня 25. марта 1928 о год. 10 перед полуднем в салі Тов., вул. Вірменська ч. 25.

Порядок нарад Зборів: 1) Відчитання протоколу; 2) Звіт з діяльности; 3) Звіт касовий; 4) Звіт ревізійної комісії; 5) Внесення Управи; 6) Вибір Управи, 7) Внесення членів. — Примітка: Найколи о год. 10 не збереться достаточне число членів, то о год. 11-ій відбудуться поновні Загальні Збори. — **Управа.**

1714 2—2

Подяка.

Високоповажаному Панови **Д-ру Зеновію Левицькому** Директорові шпиталя в Коломиї складаю прилюдну подяку за удачне переведення у мене 83-літної старушки операції і уратовання мене від нехибної смерти. Хай Бог нагородить. 1763 1—1

Людвика з Кравзів Мінкуш.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.